

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Президент Порошенко показав віце-президенту США обпалене Євангеліє загиблого українського воїна

18 лютого під час переговорів з віце-президентом США Петро Порошенко показав йому обпалене Євангеліє, знайдене на полі битви з російськими агресорами.

Про це повідомив прес-секретар Президента України Святослав Цеголко на своїй сторінці на Фейсбукі.

«Святе Письмо, яке тримав біля свого серця український солдат незадовго до загибелі, знайшли розгорнутим на сторінках Євангелія від Марка, де написані слова Христові: «Бадьортеся; це Я, не бійтеся», – говориться в повідомленні.

«Сьогодні Україна навчилася не боятися, вистоявши в найважчі часи. І хоча агресор сіє розбрат, страх та зневіру, світ повинен також перестати його боятися», – написав Святослав Цеголко.

РІСУ.

Всеукраїнська Рада Церков розпочала підготовку до Дня сім'ї

Представники конфесій розглянули план спільної роботи у соціальній сфері на найближчий період та запланували провести Всеукраїнську ходу на захист дітей та сім'ї.

Про це йшлося під час засідання секретаріату Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій 1 березня, яке відбулося під головуванням першого заступника старшого єпископа Церкви Християн Віри Євангельської України Миколи Синюка, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Про діяльність Комісії ВРЦіРО з питань соціального служіння розповів о. Сергій Дмитрієв, священник УПЦ Київського патріархату. Він надав інформацію про спільну міжконфесійну діяльність Комісії у різних аспектах соціального служіння в Україні, а також озвучив плани роботи Комісії на майбутнє.

Секретаріат ВРЦіРО створив

орґанітет з підготовки до проведення Всеукраїнської ходи на захист дітей та сім'ї, яку планується провести у Києві на початку червня. Очікується, що захід буде масштабнішим, ніж торік.

Представники конфесій також обговорили за участі директора Департаменту у справах релігій та національностей Мінкультури Андрія Юраша поточну ситуацію у сфері державно-конфесійних відносин та законопроекти, що стосуються свободи віросповідання та суспільної моралі.

Запрошені на засідання представники міжнародної громадської організації Transparency International поділилися власним досвідом роботи щодо подолання явища корупції у суспільстві. Ця зустріч стала реакцією Ради Церков на відкритий лист цієї організації із закликом до співпраці.

Секретаріат ВРЦіРО запланував також зустріч з представниками Польської екуменічної ради. Про її діяльність присутніх поінформував священник УГКЦ о. Ігор Шабан.

Захист дітей - це дискримінація?

МОЗ України підготувало проект наказу, за яким трансгендери та люди з психічними розладами матимуть право всиновлювати дітей.

13 лютого Міністерство охорони здоров'я України в проекті наказу «Про внесення змін до наказу МОЗ від 20 серпня 2008 року № 479» запропонувало зменшити перелік захворювань, за наявності яких всиновлення дітей в Україні неможливо. Відомство вилучило з цього списку трансгендеризм, транссексуалізм, інші розлади статевої ідентифікації, хворобу Альцгеймера, епілепсію, епілептичний стан, шизофренію, ВІЛ-захворювання, надавши право таким людям всиновлювати дітей.

У пояснювальній записці до проекту зазначено, що існуючий перелік захворювань нібито дискримінаційний та не відповідає Конвенції ООН про захист прав людини і Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні».

Прихильники нововведення аргументують це необхідністю привводити національне законодавство у відповідність до міжнародних договорів, залишаючи поза увагою інтереси дитини та її право на здоровий, гармонійний розвиток.

Проти ініціативи виступив народний депутат, голова Міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» Павло Унгурян. Він вбачає в цьому загрозу сімейним, християнським цінностям та психічному здоров'ю дитини.

«Це означатиме, що дітей-сиріт, і без того травмованих, бо вони не мають батьків, будуть виховувати люди з психічними розладами різної

складності, трансгендери і транссексуали, які самі не можуть визначитися, якої вони статі. Очевидно, це травмує і без того слабку психіку дітей та матиме дуже негативні наслідки для їх виховання та становлення, – стверджує депутат. – Такі діти потребують особливої уваги та духовної підтримки, миру та спокою в сім'ї, а не виховання особами, що можуть не відповідати за свої дії».

Варто зазначити, що проект наказу був розміщений на офіційному сайті МОЗ для громадського обговорення: http://www.moz.gov.ua/ua/porta/Pro_20170213_3.html

Кожен бажаючий може внести до нього свої пропозиції та зауваження до 13 березня включно.

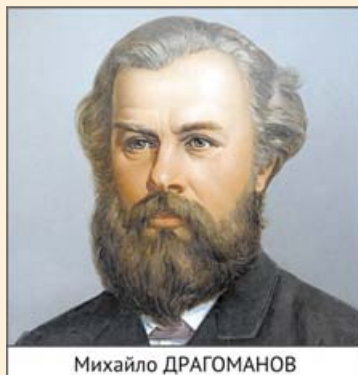
Тож просимо всіх небайдужих висловлювати свою позицію з цього питання, а також поширювати цю інформацію в соціальних мережах та інших онлайн-платформах.

Молимося за збереження інституту традиційного шлюбу, християнських цінностей та право дитини на вільний, стабільний та гармонійний розвиток!

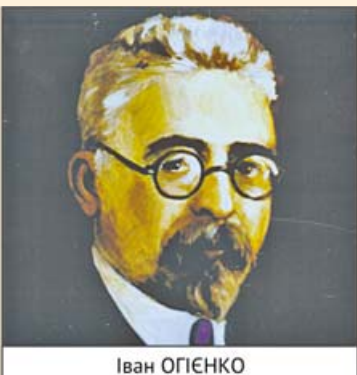
НХС.

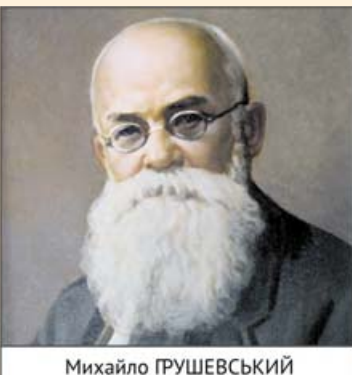
Українські мислителі про Реформацію

Михайло ДРАГОМАНОВ

Іван ОГІЄНКО

Михайло ГРУШЕВСЬКИЙ

«Наша Україна була найближча до тих думок, котрі довели всю Європу до зміни церковної (Реформації) якраз тоді, коли наші прості люди найбільше повставали за свою волю, а наша порода була найближче до спільності всіх своїх громад»

Михайло ДРАГОМАНОВ,
«переднє слово» до «Громади», 1878 р.

«Реформація принесла українському народові багато нових ідей, здійснення яких відразу підвищувало нашу духовну культуру; не всі ці ідеї були зовсім новими, але їх широке становлення й швидке поширення до самих народних низів були зовсім нові і принесли нам загальне зацікавлення тими питаннями, про які давніше тільки марили окремі одиниці»

Іван ОГІЄНКО, «Українська Церква.
Нариси з історії Української Православної Церкви // Острозька Біблія 1581 року».

«Таким чином, і в Україні, як то ми бачили, і в інших європейських та слов'янських народів Реформація покликала до життя народну мову як мову літературну. До того часу літературною мовою була в нас мова церковнослов'янська, як у народів католицьких – латина. Це тільки з часу Реформації прийнято в Україні мовою літературною живу народну мову, і стали вже нею писати книжки; до цієї доби не маємо ані одної книжки, писаної живою українською мовою. Українська жива мова, ставши з половини XVI ст. мовою Св. Письма й Церкви, тим самим вже ставала й мовою літературною...»

Коли реформаційні ідеї докотилися до Польщі, вони дуже швидко поширилися й по українських землях. Найперше на нові ідеї накинута українська інтелігенція, що відразу глибоко захопилася ними...

Реформація реалізувала і в Україні вживання народної мови в церкві: залунала тут проповідь уже живою

народною мовою. Та не тільки проповідь – стали читати й Євангеліє та Апостола тією ж такою мовою...

Але найголовніша ідея, яку скріпила й зреалізувала Реформація, була та сама, що ми її бачимо в Європі, в Чехії та в Польщі, – це переклади Св. Письма на живу народну мову, а також вживання народної мови в богослужінні. Правда, не Реформація вперше занесла цю ідею в Україну – занесли її ще ті попередні релігійні рухи, які докочувалися через Чехію та Польщу й до України; але тільки Реформація поставила цю ідею серед українського народу вже зовсім виразно, і не тільки поставила, але й зреалізувала її».

Іван ОГІЄНКО, «Українська Церква.
Нариси з історії Української Православної Церкви // Реформація в Україні».

«Скажу натомість загально, що енергія, інтенсивність, сміливість українського національного руху (не бозна-які, беручи їх абсолютно, але несподівані й через це дивні після довгого попереднього застою і безвладності) виявились не без зв'язку з реформаційним рухом і так само потім підупали тут, в західноукраїнських землях, у XVII в. не без зв'язку з занепадом реформаційного табору!»

Український корабель плив повними вітрилами під вітром Реформації і спустив вітрила, коли цей вітер опав і не стало ні цих сміливих союзників, ні їх бадьорних прикладів!

Євангельський рух зробив сильне враження в православної суспільності. Хоча оживлення православної життя, яке позначилося XVI століттям, почалося, незалежно від впливів Реформації скорше, ніж ті могли викликати в нім які-небудь відгомони, проте Реформація заважала на його розвитку дуже помітно».

Михайло ГРУШЕВСЬКИЙ,
«Реформація та її відгомін в Україні».

Якщо хтось із вами поводить неправильно – ви поведіться правильно: любіть його.

Максим ВАСІН: В Європі все більше викликів для релігійної свободи та сімейних цінностей

Питання релігійної свободи, прав людини та місця релігійної сфери в сучасному публічному просторі стали ключовими під час обговорення на Віденському симпозиумі 23-25 лютого. Цей захід організувала міжнародна правозахисна організація ADF International. Вона сприяє захисту свободи віросповідання та цінностей традиційної сім'ї в усьому світі та створює майданчики для діалогу, допомагає налагодити взаємодію між християнськими юристами, політиками, правозахисниками з різних країн.

Виконавчий директор Інституту релігійної свободи Максим ВАСІН, який представляв Україну на цій зустрічі, поділився подробицями обговорень та власного виступу на симпозиумі.

– Які головні теми турбують християнську спільноту Європи сьогодні?

– Якщо брати сферу свободи совісті та релігійних поглядів, зокрема питання сім'ї та шлюбу, то в багатьох країнах Європи багато схожих проблем, у тому числі з Україною. Дискусії велися навколо впливу прецедентних рішень Європейського суду з прав людини на національне законодавство країн, що входять до Ради Європи. А також чи правомірне дедалі більше зазіхання структур ЄС на суверенітет держав-членів.

Обговорювалася також проблематика антидискримінаційного законодавства, яке часто призводить до дисбалансу у забезпеченні фундаментальних прав людини. Наприклад, це призводить до обмеження свободи совісті та вираження релігійних поглядів, передусім щодо сім'ї та шлюбу. На жаль, вже непоодинокі випадки, коли священнослужителі Церков у різних країнах Європи зазнавали переслідувань з боку правоохоронних органів за проповідь, що популяризувала традиційну сім'ю чи з біблійними цитатами про гріх гомосексуалізму. Тож учасники симпозиуму намагалися зрозуміти, у чому полягає різниця між свободою слова, свободою вираження поглядів, з одного боку, та переслідуванню в багатьох країнах мовою ворожнечі з другого.

– А в якому контексті лунають згадки про Україну?

– Мене запросили виступити з окремою доповіддю про законодавчі процеси в Україні у сфері свободи совісті. Тому я використав цю можливість, щоб краще поінформувати європейських і американських колег про наслідки російської агресії проти України, що супроводжується релігійними переслідуваннями, а також про європейські очікування та побоювання українців. Не лише для України, але й для нинішніх членів ЄС гострим стає питання збереження власної культурної самобутності, ідентичності та суверенітету.

Особливо це стосується питань захисту суспільної моралі та традиційних для країни цінностей. Ці питання гаряче дебатовуються в Польщі, Італії, Хорватії, Румунії, Молдові, Угорщині, Болгарії та інших країнах ЄС. Тож Україна не самотня у своїх запитаннях про те, чого їй очікувати від Європейського Союзу в гуманітарній сфері. Як казали інші учасники симпозиуму, в Європі багато говорять про європейські цінності, але вже мало хто знає, про що саме йдеться.

– Які практичні уроки чи рекомендації можна винести для української ситуації з обговорень?

– Нам слід і надалі спілкуватися з європейськими і американськими партнерами. Часто вони не обізнані щодо тонкощів геополітики, бо самі більше переймаються внутрішніми проблемами. Але такі майданчики, як цей Віденський симпозиум, допомагають налагоджувати зв'язки, обмінюватися інформацією та досвідом, що дозволяє прогресивним силам зміцнюватися та діяти більш ефективно. Подібне налагодження містків України із зовнішнім

світом конче потрібне на постійній основі.

Україна має навчитися відстоювати свої інтереси на міжнародній арені. Але це можливо тоді, коли ми самі краще сформулюємо власні цінності та стратегію розвитку, щоб розуміти, що для нас прийнятне, а що – ні, яка ціна питання допустима, а що не підлягає жодним компромісам.

– Звертаючись до поточних для українського релігійного середовища проблем, на що особливо варто звернути увагу?

– Україна потребує збалансованого законодавства у сфері свободи совісті та діяльності релігійних організацій. Церкви – це частина суспільства та публічного простору, активні громадянські інституції. Про це часто забувається під час законотворючого процесу, коли церковне життя звужується до храмової огорожі. Зі свого боку, і Церквам слід більше пильнувати за тим, щоб їх голос звучав і був почутий у суспільстві, щоб їх права не були обмежені.

Очевидно, давні і нові законодавчі прогалини та їх вільне тлумачення місцевими посадовцями призведуть до появи більшої кількості судових позовів. На цьому фоні процес перереєстрації релігійних організацій, запущений у серпні 2015 року, засвідчує чимало проблем кадрового і нормативного характеру та вже сьогодні пробуксовує. Це призведе до того, що рано чи пізно, Уряду та Верховній Раді доведеться відволіктися від решти важливих питань та конструктивно, послідовно, у відкритому діалозі вирішувати концептуальні питання державної релігійної політики.

Розмовляла Тетяна КАЛЕНИЧЕНКО.
РІСУ.

На Сході офіцер побачив Христа у сні і звільнив християн

Сайт місії Bibles for Mideast опублікував свідчення про те, як чотирьох християн на Близькому Сході випустили з тюрми після того, як офіцер побачив Христа у візії.

Четверо християн – двоє пасторів і двоє новонавернених, які готувалися до водного хрещення, були заарештовані 19 січня 2017 року. Усіх чотирьох жорстоко побили в поліції, а потім місцевий релігійний суд відправив їх в тюрму, звинувативши в богохульстві.

Пастор Іршад (ім'я змінене і країна не називається з огляду на безпеку) розповів, що це була в'язниця, підпорядкована таємній поліції. У в'язниці християн продовжували бити і катувати. Вони вже не надіялися вибратися звідти живими.

«Ми запитували Господа: «Де Ти? Чому Ти не прийдеш і не врятуєш нас?». Ми молилися... І постійно повторювали, що кров Христа – наша перемога! Ми згадували про страждання нашого Господа – і це заспокоювало нас і втішало», – розповів потім пастор.

На третій день до них прийшов високопоставлений офіцер з поліцейського начальства. Це був високий огрядний чоловік. Він попросив охоронців розв'язати заарештованим руки. Потім сам масажував їм спину, тому що християни не могли рівно стояти. До цього християнам давали тільки невеличку скибочку хліба раз на день. Офіцер наказав наглядачам краще їх годувати. І пішов.

Християни вирішили, що до них почали краще ставитися, тому що

незабаром їх стратять. Але вночі цей офіцер повернувся. Він прийшов сам, без охорони. Сів на підлогу поруч з ними і попросив помолитися за нього.

Офіцер розповів, що вві сні він побачив Христа, що сидів на престолі, оточений дивним світлом і мільйонами ангелів, які підкорялися Його наказам. Христос показував Свої пробиті цвяхами руки, з яких стікала кров. Цей сон повторився і в наступні дві ночі.

Тоді офіцер почав думати про Христа, почав шукати інформацію в Інтернеті. Потім йому знову приснився Христос. Цього разу Він сказав: «Моїх дітей катують в тюрмі... Мої діти – зіниця Мого ока».

Після цього офіцер відмінив усі свої плани і приїхав у тюрму. Протягом трьох днів він більшу частину часу проводив у камері ув'язнених християн, спілкувався з ними, молився і примирився з Господом.

Щоразу він наказував наглядачам залишати його з ув'язненими наодинці. Спостерігаючи таке ставлення начальства до заарештованих, працівники тюрми також почали до них краще ставитися, навіть вибачалися за жорстоке поводження в перші дні перебування християн у в'язниці.

Цей офіцер підготував і надав судові необхідні документи для їх звільнення. Спочатку суд відмовив у звільненні, але офіцер продовжував наполягати. І в результаті через два дні християн відпустили.

Пастор Іршад також розповів, що після звільнення цей офіцер запросив їх до себе додому, де прийняв водне хрещення разом з новонаверненими братами, які разом з пасторами сиділи в тюрмі. А потім офіцер перевіз християн в безпечне місце.

Про печаль і радощі

Якось ввечері я їхав у метро. Мені кинулося в очі, які печальні люди у вагоні. Щоправда, закохані юнак і дівчина виділялися тим, що були відверто щасливі, але всі інші були ніби чимось глибоко засмучені. Справа не тільки в тому, що в нас люди мало усміхаються. Людей можна навчити усміхатися, але це не зробить їх щасливими; це лише навчить їх ховати свою глибоку печаль.

Людина, як сказав ще Блаженний Августин, всюди носить з собою свою смертність. Це не так помітно в юності, але стає все очевиднішим з віком. Стрічка Фейсбука постійно приносить повідомлення про чиюсь недугу, смерть, про катастрофи і трагедії. Про нездатність людей жити дружно один з одним – вони шукають любові і знищують її своїми руками. Про неймовірно безглузді конфлікти, коли люди готові вбивати своїх сусідів через те, що, як висловила одна жінка, їм запаморочили

голову з іншого репродуктора». Але навіть найблагополучніше життя неодмінно рухається по параболі, як гарматне ядро. Дитинство і юність сповнені відкриттів і очікувань. Людина почувається запрошеною до накрытого столу світобудови, вона вірить у свою здатність звершити щось велике, бути щасливою, жити повноцінним життям. Але потім траєкторія досягає піку і спадає вниз – людина розуміє, що багато що пройшло мимо, сили й здоров'я відходять, а мить, коли ядро заріється в землю, ще не особливо близько, але вже цілком помітно.

Сказав один поет:

Мені вже багато що пізно,
Мені знаменитим не стати.
Й до зір зачарованих, звісно,
Ніколи мені не злітати...

Усі ми носимо в собі глибоку печаль смертності. І ось Євангеліє – це звістка про те, що можна вибрати іншу траєкторію.

Усе наше життя – до останнього подиху – може бути сходженням, а не падінням. Ми можемо відкрити в цьому житті цілком новий вимір – Бога, Котрий любить, прощає і кличе нас до життя вічного і блаженного.

Є щось значно прекрасніше, ніж радісні очікування, якими переповнена юність, – це очікування раю небесного, який приготований тим, хто довірився Ісусу і пішов за Ним.

У цьому світі немає нічого, що могло би зцілити нашу печаль, тому що вона відображає глибоку реальність нашого життя, гріх і смерть. Але є Той, Хто прийшов із-за меж цього світу, «зійшов з небес», як сказав Він Сам.

Господь Ісус занурився в нашу смерть на хресті і воскрес, щоб воскресити й нас до вічного життя. Ми покликані повірити, впокоритися і дозволити Господеві ввести нас в Його нестаріючу радість.

Коли я був дитиною, у нас в дитячій кімнаті висіла велика картина. Це була фотографія якихось курганів у далекій Америці.

Цей пейзаж був вивчений завдяки щоденним спогляданням цієї дикої пустині так, що забути його я вже ніколи би не зміг. Він був настільки загадковим і далеким від нашої природи, що здавалося, це якась інша планета. Уявити, що я колись там опинюся і своїми очима це побачу, було просто неможливо.

КУРГАНИ ПЛЕМЕНІ НАВАХО

Спливли роки. Ми переїхали в Америку. Про цю картину я давно забув. Але одного разу трапилося неймовірне.

Ми з братом подорожували пустинями Невади, Нью-Мехіко та Арізони. І раптом побачили щось до болю знайоме. Нашому погляду відкрилася панорама тієї старої картини з нашого дитинства.

Почуття годі й описати. Тоді ми навіть не знали, що це в Америці. А тут – ось воно, бери й торкайся, воно тепер твоє.

І я подумав, що це гарна ілюстрація щодо нашого християнського життя. Те, що ми читаємо в Біблії про Царство Небесне, здається недосяжною картиною, де бути простим смертним просто неможливо. Але одного разу у своєму і моєму житті настане день, коли ми вперше в житті зійдемо на золоту вулицю і в захваті дивуватимемося, що все-таки дожили до цього...

Настане мить – і для тих, хто мріє й вірить, Царство Боже стане реальністю на всю вічність.

Євген ОСИПОВ.

«І промовив Господь: «Симоне, Симоне, – ось сатана жадав вас, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю. Я ж молився за тебе, щоб не змінилась віра твоя; ти ж колись, як на-вернешся, зміцни браттву свою!». А той відказав Йому: «Господи, я з Тобою готовий іти до в'язниці й на смерть!» (Лк. 22:31-33).

Молитву Ісус вважав найкращим способом спілкування з Отцем Небесним, найкращою формою підготовки до смертної години. «І Він вийшов, і пішов за звичаєм на гору Оливну. А за Ним пішли учні Його. А прийшовши в місце, сказав їм: «Моліться, щоб не впасти в спокусу». А Він Сам, відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився, просячи: «Отче, як волієш, – прonesи мимо Мене цю чашу! Та проте – не Моя, а Твоя нехай станеться воля!»... І Ангел із неба з'явився до нього – і додавав Йому сили. А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю... І, підвівшись з молитви, Він до учнів прийшов і знайшов їх, що спали з журби... І промовив до них: «Чого ви спите? Уставайте й моліться, щоб не впасти в спокусу!» (Лк. 22:39-46).

Ні з чим не зрівняти страждання Христа в очікуванні близької смерті. Він достеменно знав, що Юда зрадить Його, що інші учні розбіжаться в різні боки, але Він також добре знав, що Йому необхідно випити цю гірку чашу до дна. У страшних муках вириваються з Його уст слова: «Отче, як волієш, – прonesи мимо Мене цю чашу!».

Христос молиться за Петра, який зрадить Його. Христос молиться за всіх людей. Коли нам тяжко, ми заледве знаходимо час, щоб за

себе помолитися. А Христос знаходить час, щоб помолитися за кожного. І ми повинні знаходити час для молитви! Уся Біблія пронизана закликами до нас: «Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих...» (Еф. 6:18).

На запитання, що забезпечує йому такий успіх у служінні, Біллі Грем відповів трьома пунктами: перше – це молитва, друге – це молитва і третє – це також молитва. А скільки часу ми молимося? Скільки часу знаходимо, щоб схилитися перед Богом в молитві за себе і за свого ближнього?

Ісус Христос не упустив можливості навіть перед смертю зробити чудо. Тоді, коли, здавалося б, думати про таке зовсім не час. У найбільш напружену мить Свого земного життя, коли навіть учні Його не змогли стримати гніву на тих, що прийшли ув'язнити Ісуса, Ісус зцілює раба первосвященника, якому в запалі відтяли вухо.

У наш час люди перестали чинити добро без користі для себе. А лише таке добро – справжнє.

Часом Ісусові не треба було навіть слів, досить було погляду, щоб вплинути на людину. Згадайте, як Петро тричі відірвався від Ісуса: «І Господь обернувся й подивився на Петра. А Петро згадав слово Господнє, як сказав Він йому: «Перш ніж заспіває півень, – відречешся ти тричі від Мене. І, вийшовши звідти, він гірко заплакав!» (Лк. 22:61-62).

Ісус тільки подивився Петрові в очі... І тут Ісус подає нам чудовий приклад того, як поводитися з ближніми, що спіткнулися: не треба ні гніву, ні докору. Просто подивися йому

в очі і вже цим скажеш йому: я розумію, що ти відчуваєш. Але в тебе є шанс, покайся, знову піднятися. Адже ми часто, друзі, до себе поблажливі, прощаємо собі, тоді як ближнього поспішаємо осудити, не залишаючи йому шансу. Мовляв, ти згрішив, ти заслуговуєш на покарання, так тобі й треба, Господь тебе покарає.

Тому навчимося дивитися на ближніх не розумом, а серцем, так, як ми дивимося на себе. Апостол Петро зрадив Христа, але Господь не осудив його і пізніше сказав йому: «... ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, – і сили адові не переможуть її» (Мт. 16:18).

Христос дав Петрові більше, ніж просто шанс. Після Свого воскресіння Він знаходить час, щоб особисто поговорити з Петром.

«Симоне, сину Йонин, – чи ти любиш Мене, більше цих?». Той каже Йому: «Так, Господи, – відаєш Ти, що кохаю Тебе!». Промовляє йому: «Паси ягнята Мої!». І говорить йому Він удруге: «Симоне, сину Йонин, – чи ти любиш Мене?». Той каже Йому: «Так, Господи, – відаєш Ти, що кохаю Тебе!». Промовляє йому: «Паси вівці

Мої!». Утретє Він каже йому: «Симоне, сину Йонин, – чи кохаєш Мене?». Засмутився Петро, що спитав його втретє: «Чи кохаєш Мене?». І він каже Йому: «Ти все відаєш, Господи, – відаєш Ти, що кохаю Тебе!». Промовляє до нього Ісус: «Паси вівці Мої!» (Ів. 21:15-17).

Думаю, Петрові було б значно легше почути від Христа осудження, ніж слова: «Чи ти любиш Мене?». Христос і сьогодні жадає поставити це запитання кожному з нас. Ми, напевне, сказали б: «Господи, я так люблю Тебе!». Але Він запитав би й удруге, і втретє. Тоді ми, очевидно, задумалися б: Господи, наскільки я справді люблю Тебе?

У Книзі пророка Ісаї Бог говорить: «Через те, що ти став дорогий в Моїх очах, шанований став, й Я тебе покохав, то людей замість тебе віддам, а народи – за душу твою» (Іс. 43:4). Як приємно усвідомлювати, що Господь любить тебе, Він турбується про тебе.

А як ми часто у своїх молитвах говоримо Богові: «Господи, я люблю Тебе»? Зазвичай, схиляючись на коліна, ми говоримо про проблеми і труднощі замість того, щоб говорити про свою любов до Бога.

А як часто ми в церкві говоримо, що любимо один одного? Як часто зізнаємося в любові своїм дітям, дружині чи чоловікові? Як часто внуки говорять про любов своїм бабусям і дідусям, а діти – батькам?

Почнімо говорити близьким про свою любов. Почнімо в молитвах говорити Богові, як сильно ми любимо Його. Знаходьмо для цього час, тому що це справді важливо.

В. П.

Вікове коріння українських протестантів

Одне з найдорожчих і найважливіших надбань, які цінять мудрі люди, – знання. Наявність повної і правильної інформації завжди давала перевагу над малоосвіченими невігласами. Але мудрих та освічених людей у всі часи було небагато. Це створювало і створює «проблему» суспільної думки, яку на основі неповних фактів формують неосвічені люди. Проте стереотипи руйнуються, коли правда відкривається у всій повноті.

Ось два відомі стереотипи: протестантизм та євангельське християнство має коротку і «бідну» історію на українських землях; протестанти і євангельські християни ніколи не відігравали якусь значну роль в історії України.

Варто спершу згадати, що взагалі вирізняло протестантів і близькі до них рухи. Перелік може бути досить довгим, але в будь-якому дослідженні він включив би наступні пункти:

- Проголошення, що Писання – єдиний і винятковий авторитет, несприйняття інших джерел у вигляді абсолютної істини.
- Твердження, що Христос і ніхто інший – Голова Церкви.
- Наголос на важливості дотримання духовними особами, священнослужителями моральних вимог, виражених в Писанні.
- Критика церковної практики, безпосередньо не відображеної в Біблії: поклоніння іконам, мошам, продаж індульгенцій, поклоніння святым як посередникам між віруючими і Христом.
- Наголос на загальному священстві всіх віруючих.
- Переклад Писання на національні мови і популяризація цього перекладу серед широких верств населення.
- Акцент на важливості духовної освіти.

Рух, що частково чи повністю збігається з цими характеристиками, можна прослідкувати в історії Європи починаючи з періоду «темного Середньовіччя». Це богомолі (XI ст.), які відкидали поклоніння іконам, церковну ієрархію, прагнення священства до збагачення і формалізацію богослужіння; альбігойці (XII ст.), що виступали проти аморальності священників, поклоніння святым та іконам і вивчали Святе Писання.

До цього переліку можна додати вальденсів (XII-XIII ст.), які критикували розпусту і марнотратство

духовенства, відкидали молитви за мертвих і чистилище. Їх лідер Петро Вальдо вчив, що Біблія – єдина норма віри і життя.

У певному значенні послідовниками вальденсів були лолларди (XIV ст.) – учні Джона Вікліфа, який переклав Біблію англійською мовою і зробив все для поширення основних істин Писання.

Ян Гус (XV ст.), ректор Празького університету, відкидав чистилище, поклоніння святым і богослужіння іноземною мовою. Він намагався ввести в богослужіння елементи новозаповітної простоти, переклав Писання на чеську мову і залишив після себе послідовників – моравських братів.

Відголоски і сліди деяких із цих рухів можна виявити і на українських землях. Ідеї болгарських богомолів у XII ст. внаслідок близьких контактів з церквами Русі проникли і на нашу землю й отримали певне поширення всередині місцевого православ'я.

Реформація на західноукраїнських землях

Чеська реформація XV ст. зачепила також і західноукраїнські території. Це сталося завдяки географічній близькості та ідеї відносно віротерпимості, що сповідувалася на наших землях. Послідовники Яна Гуса являю користувалися симпатією серед українців. Це можна підтвердити листом короля Ягайла до львівської шляхти і населення Руського воєводства Польського королівства в 1423 році. У ньому зазначалося, що «коли потрібно було йти на допомогу гуситам, то галичани охоче пішли з чеськими лідерами навіть без обіцянки про нагороду, тепер же, коли король і папа закликають їх йти проти, ніхто не пішов навіть після королівської обіцянки про оплату і гарантії папи про відпущення гріхів».

Очевидно, що значний вплив на

формування нового реформаційного напрямку суспільної думки на українських землях мали передові ідеї, просвітницька і книговидавнича діяльність Франциска Скорини. Його переклади Святого Писання ширилися на білоруських і західноукраїнських землях.

Скорина горів бажанням дати своїм співвітчизникам Біблію на доступній «народній» мові. Він видав ряд біблійних книг під назвою «Біблія Руська» і випустив їх спочатку в Празі в 1517-1519 роках, а потім у Вільно в 1525 році. У тексті Франциска Скорини помітний вплив чеської Біблії Яна Гуса і його учнів. Протівники і недоброзичливці, критикуючи книговидавця, усе ж визнавали популярність його праці серед православного населення.

Реформація Мартіна Лютера, розпочата 1517 року в Німеччині, незабаром безпосередньо зачепила й українські землі, що перебували в складі Литви і Польщі. Ідеї німецької Реформації несли молоді, які навчалися в Лейпцизькому і Кенігсберзькому університетах.

У 1544 році в Кенігсберзі відкрився Лютеранський університет, де вчилися і протестанти із східнослов'янських земель. Тут друкувалася євангельська література для поширення в князівстві. У 40-х роках XVI ст. на західноукраїнських землях появляються перші братства протестантів.

Наприкінці XVI ст. реформаційний рух в Литовській державі представляв уже значну силу і вплив нарівні з католицькою і православною Церквами. У цей період Литовська держава стала пристановищем євангельських доктрин зі всього світу: окрім кальвіністів, тут були лютерани, моравські брати та ін.

Серед магнатів, за словами М. Грушевського, «стало добрим знаком протегування протестантам, і за їх прикладом йшла й шляхта». Західноукраїнські і білоруські землі покрилися густою мережею протестантських громад різних конфесій.

Головним натхненником кальвінізму на українських землях був Миколай Радзивілл (1515-1565), воєвода Віленський, канцлер Великого князівства Литовського. Радзивілл був

двоюрідним братом дружини короля Сигізмунда Августа і тому мав сильний вплив при дворі. З моменту свого навернення в 1553 р. він не жалів коштів для поширення євангельської віри.

Радзивілл зібрав навколо себе відомих діячів протестантської Церкви і створив всі умови для їх діяльності. Канцлер заклав чудову друкарню в Бресті, яка випускала переклади книг Біблії та іншу духовну літературу. За словами І. Огієнка, «він (Радзивілл) привернув до нової віри багато знатних православних сімейств».

Кальвінізм був головним напрямком протестантизму, що швидко ширився у Великому князівстві Литовському, а пізніше – у Речі Посполитій. На думку деяких українських істориків, за короля Сигізмунда II Августа в Литві кальвінізм став панівною, домінуючою релігією. Де тільки можливо, магнати і шляхтичі перетворювали костели і церкви на литовні дома.

Євангельський рух сильно вплинув на православне суспільство. Досить сказати, що знамениті православні братства були організовані під впливом Реформації і у своїй структурі наслідували пресвітеріанські громади. Принцип соборної організації церковного життя, коли церковні питання почали вирішувати на зібраннях духовних і світських представників церкви, був значною мірою натхнений прикладами кальвіністів: їх з'їздами, зустрічами лідерів церков тощо. Самовпевненість і категоричність, з якою протестанти «розправлялися» з католицькою ієрархією, вплинула також на відвагу, з якою православні миряни вимагали зв'язу з своїх пастирів і настоятелів.

Реальний наслідок Реформації – це початок проповіді живої українською мовою. Саме в період Реформації появляється Пересопницьке Євангеліє (1556-1561 рр.) у перекладі архімандрита Григорія і протопопа Михайла Саноцького.

Наслідуючи приклад Франциска Скорини, Константин Острозький організував у фамільному маєтку друкарню, де за безпосередньою участю нашого першодрукаря Івана Федорова побачила світ «Острозька Біблія».

Усвідомлюючи на досвіді Реформації в Європі важливість освіти, спочатку в Острозі (Острозька слов'яно-греко-латинська академія), а потім у Києві (Києво-Могилянська академія) створюються національні вищі навчальні заклади, де могли здобути добру освіту багато християн.

Найрадикальніші кроки українського православ'я були зроблені під впливом і в союзі з протестантами. Можна сказати, що енергія, відвага, інтенсивність православного руху проявилася в тісному зв'язку з євангельським рухом.

Знаменитий історик Михайло Грушевський висловився так: «Український корабель плыв під піднятими парусами з вітром Реформації і спустив паруси, коли вітер стих і не стало ні відважних союзників, ні їх надихаючих прикладів!».

Ось тут дозволимо собі не погодитися з великим ученим. Відважні союзники не зникли. Гучні відголоски Реформації на українських землях можна було побачити у створенні православних братств і утвердженні Острозької академії (XVI ст.), у церковній реформі Петра Могили (XVII ст.), в богослужінні українських духоборів і молокан (XVIII ст.).

Неважко їх помітити і в біографії і творах Григорія Сковороди, у запальних проповідях німецьких і голландських колоністів, які принесли реформаційні ідеї на південь України.

Ні з чим не порівнювана любов до Слова Божого спонукала Пантелеймона Куліша завершити перший переклад Біблії українською мовою. З її сторінок до нас наче лунає сучасний заклик перших протестантських виступів: «Правда бо Божа в Йому відкривається до віри в віру, яко ж написано: Праведний вірою жив буде!».

Протестантська Реформація не зникла. Її симфонія і нині звучить в тисячах храмів, залах і домах молитви по всій Україні. Слово Боже, доступне і зрозуміле, прийшло на нашу землю і продовжує змінювати життя мільйонів людей. І це буде продовжуватися доти, поки Христос не прийде за Своєю Церквою.

З книги О. ШУЛЬГИ
«Погляд із церковного вікна».

ВІРУЮ

Перевтілення - реальність чи міф?

Термін «перевтілення» чи «реінкарнація» – чужий для християнської термінології. Його коріння знаходимо в східних релігіях і культурах: індуїзмі, буддизмі, ламаїзмі тощо. Питання перевтілення стає зрозумілим, коли з'ясуєш, що таке християнство і чому навчають східні релігії і культу.

Християнське життя – це життя з Ісусом, який є живим Богом, що нас чує, знає і розуміє. Це життя побудоване на Євангелії Ісуса Христа. Християни слідує дорогою, яку об'явив Сам Бог, Творець неба і землі, – об'явив через Ісуса Христа. Бог об'явив правду про Себе, про людину, про світ і про майбутнє.

Джерело Божого об'явлення для християн – Святе Письмо, Автором якого є Святий Дух. Він надихнув деяких авторів записати історію спасіння та все, що потрібно знати людям для їхнього спасіння.

Східні релігії і культу – це системи поганських вірувань, які є плодом філософських, історичних та соціально-культурних перемін і пошуків. Про фальшиві культу та ідопоклонство читаємо ще в книгах Старого Заповіту, де описується, як люди відійшли від поклоніння єдиному правдивому Богові Ягве і почали поклонятися ідолам.

Сьогодні в Європі чи Америці різні індуїстські гуру і буддистські вчителі використовують наукову термінологію і навіть цитують Святе Письмо. Це фальшиві дороги до спасіння, їхні практики ведуть до біснєвності і втрати здорового мислення. (Наприклад, в індуїзмі поклоняються шурам, слонам і коровам; в буддизмі практикується аскеза – позбавлення бажань, тілесності і навіть думок тощо).

Правда як така в них не існує. Добро і зло – річ релятивна, тобто відносна. Представники цих релігій вірять в циклічність історії, з чим

і пов'язаний міф про перевтілення. «Про що ти подумаєш в останні хвилини свого життя, у те і перевтілишся».

Перевтілення – це одна з форм покарання. Людина буде перевтілюватися у різні форми життя – у рослину, тварину чи людину, поки не спокутує своєї карми і не вирветься до Брахми – безособової вищої сили, енергії. Там вона розчиниться і, втративши свою ідентичність, досягне нірвани – «повного душевного спокою».

Відмінності між християнством і східними релігіями

Різниця між християнством і східними релігіями насамперед полягає в тому, що в християнстві люблячий Бог об'являє Себе людині і йде їй назустріч, щоб її спасти, а в східних релігіях навпаки, людина шукає «Бога» та того, як з ним з'єднатися. У християнстві це ініціатива Самого Бога, а в східних релігіях – ініціатива самої людини, обмеженої у своєму пізнанні та приреченої

на великі помилки. Це дорога самоспасіння.

Автор всіх фальшивих релігій – сатана. Будучи запеклим ворогом Бога і людей, він намагається скерувати вроджені прагнення людини до віри в неправильне русло. Замість одної істинної дороги, яка веде до Бога, диявол проклав багато фальшивих стежок, які ведуть до погибелі. І люди тисячоліттями блукають в лабіринтах релігій...

Через ці фальшиві релігії диявол намагається встановити контроль над людьми і зробити їх послушним знаряддям для виконання своїх огиждних, нелюдських планів, а також спотворити істинні духовні поняття і цінності.

Біблійний погляд на перевтілення

Кажуть, у кожного своя правда. Але істина одна. І виразив її Сам Ісус Христос, сказавши: «Я – дорога, правда і життя, ніхто не приходить до Отця (тобто до Бога), як тільки через Мене» (Ів. 14:6).

Вчення про перевтілення категорично суперечить Біблії. Боже Слово говорить: «Як призначено людям раз умерти, потім же суд» (Євр. 9:27).

Святе Письмо чітко говорить про смерть, суд, небо або пекло. Це стосується всіх людей незалежно від їхнього вірування. Після моменту смерті кожна людина стає перед Богом на особистий суд. Тут немає місця для перевтілення.

Спасіння здобувається не через систему перевтілень та покаяння, а через Ісуса Христа. Його смерть на хресті стала примиренням і заплавою за всі наші особисті гріхи. Навчання апостолів і Христової Церкви говорить, що людину може спасти тільки віра в Ісуса Христа як єдиного Спасителя і Бога.

Спасіння – це незаслужений Божий дар. Бог є Любов і видав Свого Єдинородного Сина на жертву з любові до людей, над якими висіло духовне прокляття первородного гріха.

Гріх відділив людину від Бога, приніс дисгармонію у природу, приніс смерть і страждання. Тому дорога до Отця тільки одна – через Його Сина Ісуса Христа.

Найбільший доказ неправдивості ідеї перевтілення – воскресіння Ісуса та воскресіння усіх померлих при Його другому приході.

Ісус закликає усіх християн пильнувати: «Стережіться, щоб вас хто не звів. Бо багато хто прийде в Ім'я Моє, кажучи: Це Я. І зведуть багатьох... Бо повстануть християни неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити ознаки та чуда, щоб спокусити, як можна, і вибраних» (Мр. 13:5-6, 22).

Перевтілення – це міф, витворений людьми в поганських системах східних релігій. До речі, цей елемент присутній в русі Нью Ейдж (New Age) та в секті Харе Крішна.

Відвідування різних курсів східної медитації чи практикування йоги – зрада Христа, гріх проти віри. Християнська молитва не має нічого спільного зі східними техніками, при яких людина відкривається для духа, але не Божого.

Хай Бог допоможе всім нам триматися Його дороги.

Ян Гус: НЕ ЗРЕЧУСЯ!

Він був спалений декілька століть тому – 6 липня 1415 року. Кажуть, якась старенька з винятково благочестивих спонукань підклала в'язку хмизу у багаття, і тоді він вигукнув відоме: «О, свята простота!». А як там було насправді, ми наваряд чи дізнаємося.

Точно відомо, що він був освіченою людиною – декан філософського факультету Празького університету, а пізніше – його ректор. І сміливий. Проповідуючи в Віфлеємській каплиці, Гус неодноразово висловлював позиції, які йшли в розріз з офіційною політикою Католицької Церкви.

Картина Вацлава Брожіка «Ян Гус на Констанському соборі»

Гус постійно критикував католицьке священство і папу, авторитет котрого ставив нижче авторитету Святого Письма. Кому таке сподобається?

Не можна брати плату за таїнства і продавати церковні посади. Священникові достатньо брати невелику плату з заможних людей, щоб задовольнити свої першочергові життєві потреби.

Не можна сліпо коритися Церкві, але потрібно думати самим, застосовуючи слова з Святого Письма: «Якщо сліпий поведе сліпого, обидва впадуть у яму».

Влада, котра порушує заповіді Бога, не може бути визнана.

Власністю мають володіти лише справедливі. Несправедливий багат – це крадія.

Кожен християнин має шукати правду, навіть ризикуючи власним благополуччям, спокоєм і життям.

Додамо до списку обурення індульгенціями і папськими буллами. Власне, за радикальні погляди на життя, Церкву, владу він і був спалений. Радикальні погляди каралися радикально! У ті часи подібні вигадки вважалися ересю, а з нею боролися саме так – вогнем.

Приготування до страти

Чеський фахівець з церковної

історії Радомир Мали стверджує, що всі 30 тверджень, які Констанський собор пред'явив Гусу в ролі доказів його ересі, послідовник Гуса Ієронім Празький, який сам був спалений менш ніж через рік після свого вчителя, знайшов у роботах і листах Гуса – як раз саме у тому розумінні, в якому їх тлумачив собор. Про це сам Ієронім писав своєму другу, і цей лист зберігся.

Тобто вина Яна Гуса була доведена, і надійшла пропозиція зректися. До того ж йому пропонувалася полегшена версія зречення: самостійно на вибір визначити пункти, від яких він може відмовитися. Це було зроблено, щоб зберегти йому життя, але

священик вважав за краще померти і сказав ще одну свою відому фразу: «Не зречуся!».

Через 100 років після загибелі Гуса Мартін Лютер прийшов із більш широкою програмою Реформації, що вразила всю Європу. У цьому контексті і діяльність Яна Гуса, і «гуситська революція» – частина європейської історії, явище, яке виходить за межі маленької Чехії.

Примітно, що у XX столітті папа Іван Павло II висловив глибокий жаль з приводу мученицької смерті Гуса і віддав данину поваги величчю його духа. Була створена «гуситська комісія» на чолі з кардиналом Милославом Влком, яка висловила

ідею, що «треба переписати історію заново без емоцій» і «вчення Гуса може стати мостом між роз'єднаними християнськими Церквами».

Але тоді, у XV столітті, майже відразу після його смерті у Чехії розгорілися «гуситські війни». Одним із полководців гуситів був Ян Жижка, якому припали до душі слова Гуса: «Вірний християнин, шукай правду, слухай голос правди, вчися правді, люби правду, говори правду, тримайся правди і захищай правду до смерті».

Це про нього Тарас Шевченко напише в кінці поеми про Яна Гуса «Єретик» так:

Отак Гуса ченці осудили, запалили...
Та Божого Слова не спалили,
Не вгадали, що вилетить орел із-за хмари
Замість гуса і розкляе високу тіару.
Байдуже їм, розлетілись, мов ті ворони,
З кровавого того свята.
Ченці і барони розвернулись у будинках
І гадки не мають –
Бенкетують та інколи Те Деум співають.
Все зробили...
Постригайте! Он над головою
Старий Жижка з Таборова махнув булавою.

Свою природу реформатора Ян Гус проявив не тільки в проповідях з церковної кафедри, але і в здатності до реформування чеської мови. У результаті його старань процес читання і письма став простішим і ближчим до норм усного мовлення. Це, у свою чергу, полегшило поширення грамотності в народі. Через його численні літературні праці (наприклад, «Про пізнання істинного шляху до спасіння») у чеській літературі утвердився новий тип прози. Крім цього, Гус переклав на чеську мову Біблію, яку спалили разом з ним.

У Чехії та Словаччині щорічно 6 липня по всій країні запалюють багаття в пам'ять про Яна Гуса.

Ірина РОЖКО.

Політика і християнство: неправильні погляди

Перший такий погляд – мовляв, обов'язково потрібна державна релігія. Прикро, що «примусову релігію» схвалювало багато християн у попередніх століттях. Цей погляд відіграв важливу роль у Тридцятирічній війні (1618-1648), яка розпочала конфлікт між протестантами і римо-католиками щодо влади над різними територіями, особливо в Німеччині. У 16 та 17 ст. в Європі велося багато інших «релігійних війн», особливо між католиками і протестантами.

З часом все більше і більше християн усвідомили, що «примусова релігія» не відповідає вченню Ісуса та не відповідає природі самої віри.

Перший біблійний аргумент проти ідеї «насадження релігії» бачимо у вченні Ісуса в Матвія 22. Єврейські опоненти Ісуса намагалися підловити його на питанні: «Чи годиться давати податок для кесаря, чи ні?» (Мт. 22:17). При ствердній відповіді могло здатися, що Ісус нібито підтримує римську владу, таку ненависну усім. «Ні» римським податкам могло показати Ісуса як небезпечного революціонера проти римської влади. Ісус здивував Своїх опонентів, промовивши: «Покажіть Мені гріш податковий» і «принесли динарія Йому» (вірш 19).

Ось як далі говорить Ісус: «А Він каже до них: Чий це образ і напис? Ті відказують: Кесарів. Тоді каже Він їм: Тож віддайте кесареви кесареві, а Богові Боже» (Мт. 22:20-21).

Це чудове твердження, тому що Ісус показав, що існують дві різні сфери впливу: одна – для влади, інша – для релігійного життя Божих людей. Деякі речі, такі, як податки, належать до державної влади («кесареви кесареви»), і мається на увазі, що Церква не повинна контролювати це. З другого боку, державна влада не повинна втручатися в релігійне життя людей.

Ісус не написав конкретний перелік того, що входить до компетенції цих двох сфер, проте просте їх розрізнення мало колосальне значення для історії всього світу.

Ісус не примушував людей вірити Йому

Ще один випадок у житті Ісуса доводить, що ідея «примусової релігії» була чужа для Нього, бо Він докорив учням, коли ті бажали миттєвого покарання для людей, які відкинули Його: «І Він посланців вислав перед Собою. І пішли вони, та й прибули до села самарянського, щоб ночувати Йому приготувати. А ті не прийняли Його, бо йшов Він у напрямі Єрусалиму. Як побачили ж те учні Яків й Івана, то сказали: Господи, хочеш, то ми скажемо, щоб огонь зійшов з неба та винищив їх, як і Ілля був зробив» (Лк. 9:52-54).

Учні, очевидно, думали, що вони знайшли добрий спосіб у наступному селищі переконати людей прийти і послухати Ісуса. Якщо вогонь зійде з неба і зітре з лиця землі самарянське село, яке відкинуло Ісуса, тоді весь світ збіжиться до Ісуса, і в наступному місті буде стовідсоткова явка жителів. Який переконливий спосіб повірити!

Проте Ісус не мав нічого спільного з цією ідеєю. Наступний вірш говорить: «А Він обернувся до них,

їм докорив» (Лк. 9:55). Ісус відмовився від будь-яких спроб примусити людей вірити в Нього чи слідувати за Ним.

Справжню віру неможливо форсувати

Справжній віруючий має розділяти позицію Ісуса щодо засудження будь-яких прохань послати «вогонь з неба», щоб змусити людей покаятися. Істинна віра в Бога тільки добровільна. Якщо віра справжня, вона ніколи не може бути примусовою.

Повага до індивідуальних бажань та добровільних рішень простежується крізь все служіння Ісуса та апостолів. Вони завжди навчали людей, роздумували з ними, а потім зверталися до них із пропозицією прийняти особисте рішення слідувати за Христом, як істинним Месією (див. Мт. 11:28-30; Дії 28:23; Рим. 10:9-10; 06. 22:17).

Справжні релігійні переконання не можуть бути примусово насаджені – чи то вогнем з неба, чи зусиллями державної влади, і християни не повинні навіть намагатися використовувати силу, щоб примусити людей підтримувати чи наслідувати християнство або ж будь-яку іншу релігію.

Царство Боже не від світу цього

Після того, як Ісуса схопили римські солдати, в кінці Його життя, Він сказав римському управителю Понтію Пилату: «Моє Царство не із світу цього. Якби із цього світу було Моє Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я юдеям. Та тепер Моє Царство не звідси...» (Ів. 18:36).

Ісус не хотів, щоб Його учні билися мечами чи були у війську, тому що Він не намагався встановити земне царство, як Римська імперія чи інші нації у світовій історії. Земні царства встановлені армією та військовою силою, але Царство Ісуса повинно встановитися силою Євангелія, яке змінює серця людей, веде їх до довіри та послууху Богові.

Християнський погляд на цю проблему показує, що підпорядкування усіх одній релігії суперечить вченню Біблії. Влада не повинна підтримувати ідею державної релігії, але має гарантувати свободу для всіх вірувань. Тому християни в кожній нації повинні виступати за свободу віросповідання і протистояти будь-яким спробам примусу до однієї релігії.

Чи повинна влада відмежуватися від політики?

Прямо протилежна точка зору, відмінна від «примусової релігії», – ідея про те, що ми повинні викинути релігію з публічної сфери та політики. Мовляв, релігійні переконання не мають згадуватися в урядових установах чи впливати на процес ухвалення владою рішень. Твоя віра – це твоя особиста справа. Тому релігійні діячі не повинні мати жодного впливу на політичну систему.

Приклади такого погляду можна побачити, коли люди виступають проти молитви на початку зібрань легіальних органів влади. Інші приклади, коли певні групи вимагають розчистити громадський простір від релігійної атрибутики або ж вимагають заборонити вивчення Біблії у загальноосвітніх школах, молитву перед спортивними змаганнями та випускними церемоніями.

Але ідея «відлучення релігії від влади» неправильна з кількох причин.

За багатьма законами стоять релігійні моральні норми, проте не можна сказати, що ці закони є засобом

нав'язування релігії. Усі світові релігії вчать, що красти – це погано, але закон проти крадіжок «не встановлює релігії». Усі релігії містять закон проти вбивства, але закон проти вбивства «не встановлює релігії».

Кампанію щодо відміни рабовласництва в США чи Англії вели багато християн, які спиралися на свої релігійні переконання, але закон, що скасовував рабство, «не встановлював релігії».

Кампанію щодо припинення расової дискримінації та сегрегації очолював Мартін Лютер Кінг-молодший, баптистський пастор; проте закон проти дискримінації та сегрегації не нав'язав американцям баптистське віросповідання.

Ідея про те, що ми повинні викинути релігію з публічної сфери, призведе до повної секуляризації влади, а згодом і всього суспільства. Така ідея прибере з уряду будь-яке відчуття підзвітності Богу за свої вчинки і загрожуватиме цілковитому моральному дезінтеграції в суспільстві.

Біблія говорить, що урядовець – це «Божий слуга на добро» (Рим. 13:4), але як можуть урядові чиновники ефективно служити Богові, якщо їм заборонено говорити, що Бог очікує від них? Біблія вчить, що урядовці послані «для покарання злочинців та для похвали добродійців» (1 Петр. 2:14), проте як вони можуть робити це, якщо ніхто їм не скаже, що таке «добро» і «зло»?

Біблія показує кілька прикладів вірних віруючих людей, які чітко вказували посадовцям, як їм керувати. Пророк Даниїл викривав вавилонського царя Навуходоносора, найсильнішого правителя у світі.

У Новому Заповіті Іван Хреститель докорив Іроду тетрарху (цивільному чиновнику Римської імперії) «за Іродіаду, дружину брата свого, і за все зло, яке заподіяв був Ірод» (Лк. 3:19).

Пізніше апостол Павло обговорював питання з римським правителем Феліксом «про праведність, і про здержливість, та про майбутній суд» (Дії 24:25). Ймовірно, Павло закликав Фелікса нести відповідальність за свою поведінку перед Римською імперією. Фелікс обгородив страх, і він відіслав Павла (вірш 25). Крім того, багато старозаповітних пророків говорили іноземним народам про їхні гріхи. Можна знайти такі докори в Ісаї 13-23, Єремії 46-51, Єзекіля 25-32, Амоса 1-2 тощо.

Тому Біблія не підтримує усунення релігійного впливу на політику.

Кінцевою ціллю усунення релігії з публічної сфери є повна секуляризація влади, а згодом і всього суспільства. Така ідея прибере з уряду будь-яке відчуття підзвітності Богу. Більше того, оскільки всі абсолютні моральні стандарти засновані на релігійних переконаннях, цей погляд призведе до цілковитої моральної дезінтеграції в суспільстві. Для християн, які вірять в Біблію, неважко зрозуміти, яка духовна сила стоїть за цією ідеєю. Свобода релігії змінюється на свободу від релігії.

Всяка влада – зло?

Віра в те, що всяка урядова влада глибоко інфікована злом та демонічними силами, – це помилкове перебільшення, яке обмежує компетенцію Бога і спекулює біблійною істиною.

Ті, хто підтримує цю ідею, зазвичай виступають за військовий пацифізм. Вони стверджують, що оскільки Ісус сказав підставити другу щоку (Мт. 5:39), щоб вирішити конфлікт навіть поміж націями, – непотрібно використовувати військову силу, але завжди вести переговори, будувати дружбу, діяти як належить християнам, виявляючи любов іншим націям.

Займатися євангелізацією, а не політикою

Це надто вузький погляд на Євангеліє та Боже Царство. Євангеліє – це Божа Добра Новина про все життя! Ісус сказав: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, християни їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Мт. 28:19-20).

Фраза «все те, що Я вам заповів» значить більше, ніж Івана 3:16, хоча цей вірш прекрасний. Усе, що Ісус заповів, включає все, чому Він навчав і що записано в чотирьох Євангеліях. Ісус обіцяв Своїм учням Духа Святого, Який не тільки «пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Ів. 14:26), але й «навчить вас усього» (вірш 26) і «попровадить до цілої правди» (Ів. 16:13).

Проповідь «всього Євангелія» включає проповідь про те, що Біблія говорить про державну владу. Це означає, що християни навчаються з Біблії, як позитивно впливати на владу. «Усе Євангеліє» включає трансформацію суспільства. Так, прощення гріхів – центральне послання Євангелія. Звичайно, ми повинні проголошувати прощення гріхів лише через віру в Христа. Це єдиний шлях для істинної переміни людського серця.

Але прощення гріхів – це не єдине послання Євангелія. Адже Ісус шукає змінити життя і через них змінює світ. «Тому то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола» (1 Ів. 3:8).

Коли Євангеліє змінює життя, воно також повинно змінити вулиці, змінити школи, змінити бізнес, змінити суспільство. То хіба «Євангеліє» не має також проявитися у змінних урядах? Звичайно, має!

Питання до прихильників аполітичної християнської позиції: які місця з Біблії ви вирішили не проповідати, тому що ви збираєтесь лише «проповідувати Євангеліє»? Ви вже вирішили, що не будете проповідувати Римлян 13:1-7? Або ж не будете проповідувати 1 Петра 2:13-14? А як щодо Буття 9:5-6? Як щодо розповідей про старозаповітних царів і їхні добрі та злі вчинки? Ви не будете проповідувати про вплив Даниїла на уряд Вавилону? Чи про пророцтва Ісаї для інших народів в Ісаї

13-23? Ви не будете проповідувати про пророцтва іншим націям в Амоса 1-2? Якби ще уривки з Біблії будуть викинуті з ваших проповідей тільки тому, що ви збираєтесь «проповідувати тільки Євангеліє»?

Бог залишає християн тут на землі для обох цілей – євангелізувати та робити добрі справи для інших.

Очевидно, ми тут на землі, щоб прославляти Бога. Ми будемо Його прославляти (хоча б частково), виконуючи заповідь «любити свого ближнього як самого себе» (Мт. 22:39). І це означає, що я повинен шукати добра для ближніх в усіх сферах життя суспільства. Повинен любити добрі закони, які будуть захищати ненароджених дітей, шлюб та сім'ю.

Бог доручив як Церкві, так і державі стримувати зло в реальному часі. Звісно, найкращим способом, яким Бог може стримувати зло в цьому світі, є змінити людські серця, коли вони повірять в Ісуса Христа як свого Спасителя (2 Кор. 5:17). Але Бог також використовує державну владу, щоб запобігти злу, адже є зло, яке можна зупинити тільки силою державної влади, тому що завжди буде багато людей, які не вірять в Христа як Свого Спасителя, і багато тих, хто не підкоряється Йому повністю.

Наприклад, чому нам потрібні закони щодо заборони водіння у нетверезому стані? Хтось може сказати: нам взагалі-то не потрібні закони щодо заборони водіння у нетверезому стані. Вплив Євангелія достатньо, щоб змінити суспільство. Очевидно, що це наївна позиція.

Візьмемо інший приклад, коли відмінили рабство в США. Це сталося не тоді, коли Євангеліє було проповідане по всьому півдню країни, але після того, як уряд Штатів зробив це законним через Прокламацію про звільнення в 1863 році. Це трапилося, коли багато християн аболіціоністів вплинули на уряд США, щоб змінити закон.

Бог може покликати окремих християн до різних сфер життя. Це відбувається тому, що Бог помістив у церкві «різноманітні дари» (2 Кор. 12:4).

Таким чином, я думаю, цілком можливо, що Бог покликав Біллі Грем зробити акцент на євангелізації і нічого не говорити про політику. І також Бог покликав Джеймса Добсона вести радіо служіння для сімей і впливати на політичний світ для загального блага. Хіба у світі недостатньо християн, щоб фокусуватися на багатьох завданнях? І хіба Бог не покликав нас до тисячі різних сфер, все на славу Йому?

Проповідь з церковної кафедри повинна озвучувати не менше, ніж проголошення «усієї волі Божої» (Дії 20:27). Вона повинна читати про всі сфери життя, відповідно до повного біблійного знання.

Це означає, що в здоровій церкві ми побачимо, що деякі люди роблять акцент на вченні про уряд та політику, інші – на бізнес, інші говорять про освітню систему, інші – про медіа, ще інші – про шлюб та сім'ю.

«А ти нащо осуджуєш брата свого? Чи чого ти погорджуєш братом своїм? Бо всі станемо перед судним престолом Божим. Бо написано: Я живу, каже Господь, і схилиться кожне коліно переді Мною, і визнає Бога кожен язик! Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові. Отож, не будемо більше осуджувати один одного, але краще судити про те, щоб не давати братові спотикання та спокуси» (Рим. 14:10-13).

Вейн ГРУДЕМ.

(За книгою

«Політика згідно з Біблією»)
Переклад Вікторія ДЕМЧУК.

ВІРУЮ

Астрологія

Астрологія виникла в Єгипті і Вавилоні і займалася, головним чином, передбаченням стихійних лих і майбутнього для народів. Із зірками «раділися», вважаючи, що вони володіють владою над людиною, оскільки зірки були богами.

За часів поділених царств Ізраїль перейняв у язичників практику астрології. Остаточне падіння Ізраїльського царства було безпосередньо пов'язане із язичництвом, зокрема, з поклонінням світилам: «І полишили вони всі заповіді Господа, Бога свого, і зробили собі литого боввана, двох телят, і зробили Астарту, і вклонилися всьому небесному військові та служили Ваалові. І вони переводили через огонь своїх синів та дочок своїх, і чарували чарами, і ворожили, і віддавалися робити зло в Господніх очах, щоб гнівити Його. І сильно розгнівався Господь на Ізраїля, і відкинув їх від Свого лица, не позостало нікого, тільки саме Юдине плем'я. Та й Юда не додержував заповідей Господа, Бога свого, і ходили вони Ізраїлевими постановами, які вони встановили. І відвернувся Господь від усього Ізраїлевого насіння, і впокоряв їх, і давав їх у руку грабіжників, аж поки не кинув їх від лица Свого, бо Ізраїль розірвав з Давидовим домом, і вони зробили царем Єровоама, Неватового сина, а Єровоам відвернув Ізраїля від Господа, і вводив їх у великий гріх» (2 Цар. 17:16-21).

Одним із найбільш шанованих астрологічних божеств, в жертву якому приносили людей, був Молох. Йому поклонялися, спалюючи живих дітей.

Поклоніння Молохові і Рефану, або Сатурну, засуджується в Діях святих апостолів (7:43): «Ви ж носили намет Молохового і зорю вашого бога Рефана, зображення, що їх ви зробили, щоб вклонитися їм... Через те заправляю вас аж за Вавилон!». Богобійні царі – такі, як Йосія, боролися з проявами язичництва й астрології.

«І наказав цар Хілкїї, великому священикові, й іншим священикам та сторожам порога, щоб повиносили з Господнього храму всі речі, зроблені для Ваала та для Астарті, та для всіх небесних світил. І він поपालив їх поза Єрусалимом на кедронських полях, а їхній порошок відніс до Бет-Елу. І він поскидав жерців, що їх понаставляли були Юдині царі, і що вони кадили на пагірках по Юдиних містах та в околицях Єрусалиму, і кадили для Ваала, і для сонця, і для місяця, і для планет, і для всіх небесних світил.

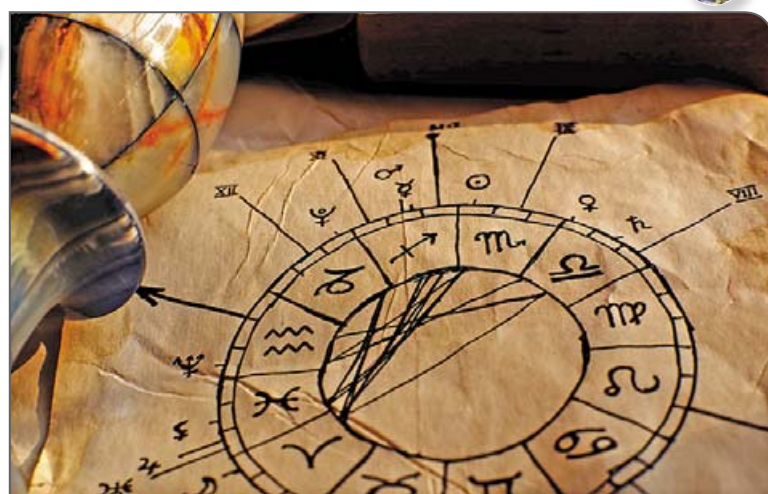
І він виніс Астарту з Господнього дому поза Єрусалим до кедронської долини, та й спалив її в кедронській долині, і стер на порошок, а її порошок кинув на гроби звичайних людей. І він порозбивав доми культу блудодійників, що були при Господньому домі, де жінки ткали завісу для Астарті» (2 Цар. 23:4-7).

У Старому Заповіті близько ста разів згадується про поклоніння Ваалу. Ваал був божеством сонця у Фінікії. Ізраїльтяни так далеко зайшли у віровідступництві, що побудували храм Ваала і перед входом до дому Господнього встановили статуї коней і колісниць, посвячених сонцю. Сонцю і місяцю поклонялися, називаючи їх Ваалом і Астартою – носіями чоловічої і жіночої природних сил... Зіркам поклонялися як владицям і правителям. Міфіам курили не лише сонцю і місяцю, але і знакам зодіаку, і всьому війнству небесному, тобто всім зіркам.

Старозаповітні пророки одностайно засуджували поклоніння світилам. Єремїя пророкував про Божий суд, який відбудеться над Ізраїлем за його астрологічне ідолопоклонство (Єр. 19:13). Він попереджає: «Того часу, говорить Господь, повитягують кості царів Юди та кості його князів, і кості священиків, і кості пророків, і кості мешканців Єрусалиму з їхніх гробів, і порозкладають їх перед сонцем і перед місяцем, та перед усіма небесними світилами, яких вони кохали та служили їм, і що йшли за ними, і що зверталися до них, і що вклонялися їм. Не будуть вони зібрані й не будуть поховані, гноєм стануть вони на поверхні землі!» (Єр. 8:1-2).

Бог засуджував участь Ізраїлю в занятті астрологією, оскільки це було залученням до світу окультних релігій. «Коли будеш входити до Краю, що дає тобі Господь, Бог твій, то не навчися чинити такого, як гідота цих народів. Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа вішого, і хто питає померлих. Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гідоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою. Бездоганний будеш ти перед Господом, Богом своїм» (Повт. Зак. 18:9-13).

Пророк Ісаї особливо висміював астрологів. У класичному протиріччі між гороскопами і божественним одкровенням пророк заявляє: «І прийде на тебе лихе, що відворожить його ти не зможеш, і на тебе нещастя впаде, що не зможеш його окупити, і прийде на тебе раптово спустошення, про яке ти не знаєш... Ставай же з своїми закляттями та з безліччю чарів своїх, якими ти мучилася

від юнацтва свого, може зможеш ти допомогти, може ти настрахаєш! Змучилася ти від великої кількості рад своїх, хай же стануть і хай допоможуть тобі ті, хто небо розрізує, хто до зір придивляється, хто провіщує кожного місяця, що має на тебе прийти! Ось стали вони, мов солома: огонь їх попалить, не врятують свої душі з руки полум'я, це не жар, щоб погріти себе, ані полум'я, щоб сидіти біля нього... Такими тобі стануть ті, що співпрацювали ти з ними, ворожити твої від юнацтва твого, кожен буде блудити на свій бік, немає нікого, хто б тебе врятував!» (Іс. 47:11-15).

Вороже ставлення старозаповітних пророків до астрології ґрунтувалося на двох фактах: астрологія як одна з форм багатобожжя вела до поклоніння світилам; Мойсей заборонив її як окультну практику: якщо євреям потрібно було про щось довідатися, вони мали запитувати в Бога, а не в зірок. У біблійному розумінні поклоніння і залежність від яких-небудь створених Богом сил – це образа Бога-Творця. Людина покликана поклонятися Творцеві, а не Його творінню.

До Греції астрологію приніс Олександр Великий після своїх завойовницьких походів. У перетворенні її на «науку» провідну роль зіграв Птоломей (130 р. до н. е.).

Рання Церква ставилася до астрології настільки ж вороже, як і Старий

Заповіт. У «Дідахе», церковному керівництві кінця першого – початку другого століття, читаємо: «Не май справи з ознаками, оскільки вони ведуть до ідолопоклонства; ні з чародієм, ні з астрологом, ні з магом, і не випробовуй бажання бачити їх, оскільки всі вони породжують ідолопоклонство».

На Лаодикійському соборі в 345 р. н. е. астрологія була заборонена, а астрологи відлучені від Церкви. Відомим борцем з астрологією був Августин, хоча до свого навернення він сам вірив в неї. У пізньому Середньовіччі до астрології повернулася мінуща пошана. А в епоху Відродження астрологія знову стала популярною.

Нищівного удару астрології завдали відкриття Коперника. Астрологічна теорія Птолемея будувалася на тому припущенні, що земля є центром всесвіту і що сонце, місяць і п'ять планет обертаються довкола землі, фокусуючи на ній свої «сили» і визначаючи долю кожної людини.

Довідавшись, що земля – це лише одна з кількох планет, що обертаються довкола сонця, люди стали сприймати астрологію як забобон. Та все ж, зазнавши серйозного нападу за часів раннього християнства, вона знайшла силу у нашому столітті. Головна причина цього – незнання Бога і Його Слова.

Неможливо вірити Богові і водночас питати в зірок про свою долю.

Правила покарання, або Коли та за що карати дітей

Виховувати дітей – це значить допомагати їм йти в потрібному напрямку і оберігати від неприємностей. Для того, щоб досягти успіху в цьому, у батьків не так багато механізмів. Ми можемо хвалити, лаяти, заохочувати речами і справами, подавати приклад і карати. Ось, мабуть, і все. У цьому списку покарання стає справжнім каменем спотикання. Спробуємо розібратися, як правильно карати дитину...

Покарання – це демонстрація чітких рамок поведінки

Покарання – це лише спосіб продемонструвати дитині рамки допустимої поведінки. Мода на твердження, що дитина має рости в повній свободі, без обмежень і заборон, минула. Психологи з'ясували, що дитина потребує розуміння меж дозволеного не менше, ніж режиму дня і передбачуваної поведінки дорослих. Це дає їй почуття впевненості, звільняє від шоків вибору і розвантажує нервову систему. Тому не варто картати себе за те, що час від часу ви щось забороняєте і за щось караєте.

Розумні покарання не суперечать дитячій природі, не ставлять за мету придушення індивідуальності дитини і самотвердження дорослого. Вони служать тільки для позначення меж дозволеного, а не для «профілактики» або якихось інших цілей.

За що не можна карати

Перш за все, не можна карати за прояв природних потреб дитини. У кожному віці вони

свої. Наприклад, у рік – це бути поруч з мамою, слухати її, дивитися на неї, не допустити зникнення її з поля зору.

У три-чотири роки головним заняттям стає гра, наслідування, дослідження навколишнього світу. А в сім-десять років – налагодження соціальних зв'язків. Якщо ми своїми заборонами суперечимо тому головному, чим заповнене життя дитини, ми не тільки шкодимо, а й даремно витрачаємо час.

Що не можна забороняти

Діти повинні бігати, стрибати, лазити, перекидатися... Гра і дослідження супроводжуються енергійними фізичними діями. Дитина знаходить себе в просторі світу, і заважати їй в цьому немає сенсу. Можна лише організувати її (і ваше) життя так, щоб дитяча активність не руйнувала. Але постійні «не бігай», «не кричи», «не лізь», «сиди спокійно» суперечить одній з головних дитячих потреб.

Діти мають висловлювати свої емоції. Особливо це стосується хлопчиків, яким весь час намагаються не дати заплакати під приводом «ти чоловік». Запам'ятайте: плакати можна і навіть потрібно – незалежно від статі.

Страх, радість, образа – жодні емоції не можуть бути під заборону. Ваше завдання – допомогти дитині усвідомити їх і висловити розумним чином. А вже потім можна вчити справлятися та керувати емоціями.

Діти можуть наслідувати дорослих. Так, всі це начебто знають, але в повсякденних клопотах забувають про це. Якщо дитина намагається мити посуд і розливає воду по всій кухні, треба взяти себе в руки і відмовитися від спокуси «вспати гаряченьких» або поставити малюка в кут.

Але чим старші стають діти, тим пильніше вони за нами спостерігають. І якщо ви курите,

то карати підлітка за куріння – лицемірство чистої води. Використання нецензурних слів, обман, захоплення комп'ютерними іграми, грубість – усе це може надзвичайно дратувати в дітях, але якщо в повсякденному житті ви робите те саме, то хіба у вас є право карати дітей?

Гарна новина полягає в тому, що це правило працює і у зворотному напрямку: якщо ви ввічливі, чесні, ведете здоровий спосіб життя, проявляєте щирі турботи про інших людей, то дитина вбере це без зайвих слів і нотацій.

Діти мають право заперечувати дорослим. Тільки подумайте, скільки разів ви говорили дитині: «Я маю рацію, тому що я дорослий! Старших треба слухатися». Ця логіка не витримує ніякої критики. Той, хто старший, може помилятися, може не знати всього, врешті-решт, може бути просто небезпечним. Дитина повинна вміти і не боятися заперечувати дорослим і наполягати на своєму.

Строгі правила

Найкраще пояснення правил, порушувати які не можна, засноване на твердженні: «У нашій родині так прийнято». Говорячи так, ми вбиваємо одразу двох зайців – підкреслюємо належність дитини до спільноти (що благотворно впливає на психіку) і уникаємо довгих і докладних пояснень, чому треба робити саме так.

Кожна сім'я по-своєму формулює життєві правила і межі допустимого. Але є й загальні, безумовні речі, яких необхідно уникати.

Не можна допускати в жодному разі агресії до людей. Дуже важливо показати ставлення до цього з самого початку, буквально з перших місяців життя дитини. Не можна малюкові, який вже навчився контролювати свої рухи, дозволяти бити маму чи бабусю по обличчю.

Зупиніть занесену руку і опустіть дитину на підлогу – цього буде достатньо.

Трирічній дитині, яка вдарила або вкусила колегу на дитячому майданчику, потрібно негайно дати зрозуміти, що ви вкрай незадоволені такою поведінкою. Вибачтеся перед тим, кого скривдила ваша дитина, відразу ж виведіть її з майданчика.

Можна виробити власні сигнали, за якими ваша дитина буде розуміти, що вона поводиться погано. Реакція на агресію повинна бути негайною, твердою і зрозумілою дитині.

При цьому якщо ізолювати дитину чи позбавити іграшки можна, то бити у відповідь – недопустимо. Усі ці розмови «нехай сам відчує» не мають під собою психологічного обґрунтування.

Не дозволяйте дій, які серйозно загрожують життю. І мова не про бігання по калюжах. Ігри з електрикою і хімічними речовинами, небезпечна поведінка на дорозі та інші ризиковані розваги нерідко притягують до себе дітей, і завдання батьків полягає в тому, щоб злагоджено і спокійно реагувати. Можна, звичайно, пуститися в довгі міркування про те, чому саме це заняття небезпечно, показати приклади страшних наслідків.

Але по секрету скажемо: якщо з ранніх років, постійно і без зайвої істерики говорити про те, що дрітні чіпати не можна, що в машині треба бути пристебнутим, що переходити дорогу треба на зелене світло і так далі, то вам не знадобляться додаткові зусилля. Ці розумні і обґрунтовані заборони перетворюються на глибокі внутрішні установки, порушувати які навряд чи прийде в голову, хоча б до тих пір, поки дитинка не подорослішає і не захоче самотійно експериментувати зі своїм життям.

ПИСАННЯ ПЛЮС ТРАДИЦІЇ

Недавно я мав честь зустрітися зі священником великої парафії в Південній Кореї. Метою нашої розмови було обговорення ролі традиції у світлі Писання. Безперечно, деякі традиції корисні, якщо вони узгоджуються з Писанням.

У мене є віддані Богові друзі-католики. Я навчався в католицькому інституті і любив свій факультет. Я хочу жити в мирі зі всіма людьми, проте Писання закликає мене без вагань представляти біблійну основу для правди.

Не існує двох абсолютних авторитетів

Не може бути двох абсолютних авторитетів. Точно так само, як ми не можемо одночасно вірити і Біблії, і «Книзі Мормона», ми не можемо одночасно вірити і Біблії, і багатьом традиціям, що не ґрунтуються на Біблії і більше того – прямо суперечать їй.

Ісус говорив, що своїми традиціями ми можемо порушити Боже Слово (див. Мр. 7:13).

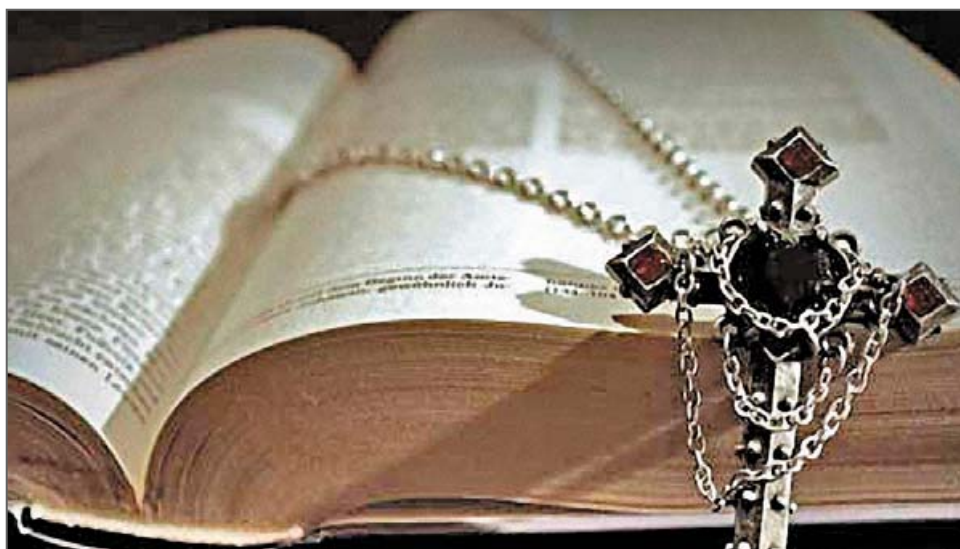
Церква – «стовп і підвалина правди» (1 Тим. 3:15), вона кориться правді, але не рівноцінна їй. Церква повинна повернутися до виняткового авторитету Писання.

Посередник між людиною і Богом – Ісус Христос

Коли держава і Церква об'єдналися в кінці IV століття, розрив Церкви з Біблією збільшився. Врешті-решт поширилося поклоніння Марії. Католицькі доктрини про «вічну непорочність» і «непорочне зачаття» вчать про те, що Марія зберігала свою непорочність і сама також була зачата без гріха. Але Біблія каже, що всі згрішили і позбавлені слави Божої (див. Рим. 3:23). А це вчення звеличує Марію.

Історичне християнство навчає, що в Марії було особливе вибрання, але вона не відіграла ролі у відкупленні, і ми не повинні молитися до неї. Ми віримо, що Ісус – єдина дорога, єдина правда і єдине життя. І ніхто не приходить до Отця, як тільки через Нього (див. Ів. 14:6). Він Сам засвідчив про це.

До того ж якби люди уважніше читали Святе Письмо, то б зауважили своєрідну заповідь самої Марії: «Зроби усе те, що Він (тобто Ісус) вам скаже» (Ів. 2:5).

Апостол Павло чітко й конкретно пише до свого учня Тимофія: «Один-бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми – Людина Христос Ісус» (1 Тим. 2:5).

І ще в Писанні в цьому контексті згадана цікава історія. Наведемо її повністю, оскільки вона не потребує додаткового тлумачення: «Коли Він іще промовляв до народу, аж ось мати й брати Його осторонь стали, бажаючи з Ним говорити. І сказав хтось Йому: «Ото мати Твоя й Твої браття стоять онде осторонь і говорити з Тобою бажають».

А Він відповів тому, хто Йому говорив, і сказав: «Хто мати Моя? І хто браття мої?». І, показавши рукою Своєю на учнів Своїх, Він промовив: «Ото Моя мати та браття Мої! Бо хто волю Мого Отця, що на небі, чинитиме, той мені брат, і сестра, і мати!» (Мт. 12:46-50).

Єдиний Спаситель – Ісус

Біблія говорить, що нам не потрібний додатковий посередник чи священник, тому що Ісус – єдиний Посередник (Євр. 4:15). Джерело спасіння – тільки Христос: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то – дар Божий» (Еф. 2:8).

Писання – єдиний авторитет, але люди вносять свої корективи, які часто суперечать Писанню. Згаданий на початку священник сказав, що папські декрети еквівалентні Писанню. Хоча ясно написано: «Коли хто до цього (до Писання) додасть що, то накладе на нього Бог кари, що написані в книзі оцій. А коли

хто що відійме від слів книги пророцтва цього, то відійме бог частку його від дерева життя і від міста святого, що написано в книзі оцій» (Об. 22:18-19).

І ось про що йдеться в Писанні: «А Дух ясно говорить, що від віри відступляється дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду, і спалив сумління своє, хто одружуватися забороняє, наказує стримуватися від їжі, яку Бог створив на поживу з подякою віруючим та тим, хто правду пізнав» (1 Тим. 4:1-3).

Апостол Петро говорив про священство всіх віруючих (1 Петр. 2:5).

Бог закликав кваліфікованих людей (старійшин) керувати Церквою в підкоренні Христу, а не єдиній центральній владі. Одна з необхідних рис керівника церковної громади – бути чоловіком однієї жінки і добре керувати своїм домом (1 Тим. 3).

Голгофи недостатньо?

Багато людей вірять у можливість полегшення страждань в чистилищі. Мовляв, чистилище – це тимчасове місце, де душа очищується, готуючись до небес.

Але Біблія говорить, що Христос – Спаситель, жертви Котрого абсолютно достатньо – Він заплатив повну ціну на хресті. Припущення про те, що нам необхідне додаткове очищення після смерті, суперечить закінченій на хресті роботі Христа (Євр. 10:14).

Священик, з яким я розмовляв, сказав, що чистилище – це найкращий спосіб очищення від сорому і вини. Але в Діях святих апостолів стверджується протилежне: «Покайтеся ж та наверніться, щоб Він змилювався над вашими гріхами, щоб часи відпочинку прийшли від обличчя Господнього...» (Дії 3:19-20).

Мир – це результат покаяння, прийняття Христа як Господа і Спасителя. Він заплатив повну ціну. І ніде у Святому Письмі ви не знайдете згадки про чистилище.

Добрі діла – наслідок спасіння, а не його умова

Біблія вчить, що ми виправдані завдяки тому, що Христос звершив на хресті. Не треба ніякої додаткової роботи. Ми «звершуємо» своє спасіння зі страхом і тремтінням (Фил. 2:12), але ми не «працюємо», щоб заробити його чи зберегти.

Коли моїй мамі було 12 років, а вона була католичкою, її батько загинув в автокатастрофі. Вона згадує нічні жахи в намаганнях у молитвах витягти батька з пекла. Чи загинув він в стані гріха без сповіді і покаяння? Чи була його доля запечатана?

Багато людей говорять про почуття величезної вини і тривоги саме з цієї причини: чи зробив я достатньо, щоб бути спасеним? У Біблії чітко сказано: ми можемо стояти перед Богом, тому що наш борг за гріх заплачений повністю – ніякий заступник, ніякий посередник, ніяке покарання і ніякі діла не можуть нічого додати до того, що звершив Ісус Христос.

Коли ми визнаємо свої гріхи, то Бог прощає і очищає нас (1 Ів. 1:9).

Справжній мир приходить через тісні взаємостосунки з Христом. Чи маєте ви цей мир? Чи знаєте Ісуса по-справжньому?

«Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:9). А добрі діла – це вже наслідок, а не передумова спасіння.

Православний ви чи католик, баптист чи п'ятидесятник – це лише назва, яка не спасає. Спасає одне – щире покаяння перед Богом у всіх своїх гріхах, визнання Ісуса Спасителем і посвячення Йому всього свого життя. Тільки так можна примиритися з Богом і отримати певність у спасінні від гріха і смерті, у надії на вічне життя у славі і в Божій любові.

Ш. А.

Птиця стереже закона

Усі природні процеси, які відбуваються у світі, підпорядковуються існуючим в ньому законам. Ігнорування їх призведе до негативних наслідків. Невизнання закону земного тяжіння не допоможе врятуватися від падіння з висоти. Проте обізнаність із законами аеродинаміки допомогла людині подолати силу земного тяжіння та дала можливість пересуватися в повітрі. Божі закони не заперечують одні одних, вони – співіснують.

Одного разу Бог звернувся до Свого народу зі словами: «І відає бусел у повітрі умовлений час свій, а горлиця й ластівка та журавель стережуть час прилету свого, – а народ Мій не знає Господнього права!» (Єр. 8:7).

У цьому тексті йдеться про перелітних птахів, які керуються внутрішнім природним законом. Їх міграція на відносно великій відстані пов'язана із сезонною зміною екологічних або кормових умов чи особливостями розмноження. З території гніздування до території зимівлі і назад вони переміщуються щорічно.

На відміну від людини, у птахів

немає аналітичного мислення, вони позбавлені можливості робити логічні висновки, проте абсолютно підпорядковані природним законам, від яких залежить їх існування.

Коли птахи відлітають у вирій, ми знаємо, що невдовзі зима, коли повертаються із теплих країв, то розуміємо, що прийде потепління. Це ознаки, за якими можна розпізнавати наближення тих чи інших процесів природи, невідомою частиною яких вони завжди є.

У згаданому вірші Біблії звучить Божий докір народом через те, що птиці живуть в гармонії із Його законами, а Його народ не розпізнає їх та не живе за ними.

Бог завжди турбується про Своє творіння, адже в цьому Його замисел. Ісус Христос навчав Своїх сучасників: «Не журіться про життя своє – що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє – у що одягнетеся. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло? Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує» (Мт. 6:25-26).

Тим самим Він давав зрозуміти, що суть життя – у гармонії з Ним та Його благими намірами. Коли людина втратила духовну цілісність та єдність із Богом, разом з цим зникло розуміння абсолютної волі Бога. Минали століття, і Божий народ дедалі більше відступав від Господа. І Бог виразив Свої бажання в коротких

тезах, дотримання яких повинно було сприяти врегулюванню відносин людей одне з одним, а також із Богом.

«І дав Він Мойсеєві, коли закінчив говорити з ним на Синайській горі, дві таблиці кам'яні, написані Божим пальцем» (Вих. 31:18).

Коли Мойсей в запалі ревності розтрощив ці кам'яні скрижалі, Бог дав Мойсеєві Свої заповіді вдруге. Проте це лише частково вирішувало проблему гріха. Адже нахил серця до зла так і залишився, знання заповідей не могло докорінно змінити людину, позбавити грішних потягів та спокусливих бажань.

З приходом Ісуса Христа на цю землю, Його викупною жертвою та зішестям Духа Святого Бог пов'язує початок взаємовідносин із Ним іншого рівня. Він запевняє, що людина може повернутися до того становища, коли впроваджені Ним правила співіснування, в яких була виражена Його воля, стали її природою.

Про це в Посланні до євреїв сказано: «Покладу Я Закони Свої в їхні думки, і на їхніх серцях напишу їх, і буду їм Богом, вони ж будуть народом Моїм» (Євр. 8:10).

У цьому ж листі дещо раніше автор відкриває не менш важливу істину щодо духовної зрілості християнина: «А страва тверда – для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло» (Євр. 5:14).

Що це означає? Звичка – це певний спосіб дій, манера поведінки

або висловлювань, що стали звичини. Це також уміння, навички, набуті тренуванням, тривалим досвідом.

Період духовного дитинства при усьому бажанні догодити Богові та не згрішити характерний ваганнями, сумнівами, виважуваннями кожного кроку, а також невдачами та гіркими розчаруваннями.

З часом приходить розуміння того, що це навіть не наслідок невпевненості та необізнаності в питаннях гріха та праведності, а результат наших спроб виправдатись Законом, хоча Бог говорить, що «ждне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним, – Законом бо гріх пізнається» (Рим. 3:20).

Тому Бог закликає увійти в тісні стосунки з Ним шляхом наполегливого пошуку Його. Пізнаючи Бога, людина набуває здатність розпізнавати гріх та вчиться правильно реагувати на нього. У неї формуються відповідні звички, які і стають тим самим духовним чуттям, здатним розпізнавати добро та зло.

Проблема в тому, що гріх стає все складніше розпізнати. Це може лише той, хто «водить» Духом Божим» (Рим. 8:14), хто стає єдиним цілим із Ним. Бо «хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним» (1 Кор. 6:17).

Ігор КРОЩУК.

На батьківщині Голіата виявлені масивна стіна і ворота

Тель-ес-Сафі – місце біблійного міста Гат. Його розкопки піднімають на поверхню таємниці, віками заховані під товстим пластом часу. Виявлені масивна міська стіна і ворота – найбільші з усіх знайдених в Ізраїлі. Знахідки допомагають пролити світло на важливість цього міста для філістимлянської культури.

Інші факти також відповідають біблійному опису міста, що існувало в часи Самсона, Давида, Газаїла та Узії.

Серед найбільш значимих знахідок цього міста – храми філістимлян, що датуються періодом з XI по IX ст. до н. е.; ознаки землетрусу у VIII ст.

до н. е., ймовірно, згаданого у Книзі Амоса; найдавніший напис філістимлян, який містить два імені, схожих з іменем Голіат; колекція різних предметів філістимлянської культури; залишки найдавнішої системи облоги, побудованої Газаїлом, царем араміського Дамаска приблизно у 830 р. до н. е.; багато доказів захоплення і зруйнування міста Газаїлом, про що згадується в 2 Царів 12:18; ознаки першого філістимлянського поселення в Ханаані (приблизно 1200 р. до н. е.); різні рівні ще давнішого ханаанського міста Гат; а також залишки замку хрестоносців «Бланш Гарде», в якому, як відомо, жив Річард Левине Серце.

Виявлені стіна і ворота згадуються у двох віршах Біблії – 2 Хр. 26:6 і 1 Сам. 21:13.

Унікальність Біблії в тому, що серед всієї «релігійної» літератури тільки її

можна перевірити на основі інших джерел. Це не зібрання творів самопроголошених святих людей. Це не збірка розповідей про події, які не мають додаткових доказів. Це книга про реальних людей і реальні міста, про які можна прочитати в інших джерелах. Ці історії проходять через тисячі років імперій, від стародавнього Уру до Риму.

Коли Біблія говорить про філістимлян, ханаанейців, моавитян, аммонітян, єгиптян, хеттів, амореїв, сирійців, асирійців, вавилонян, греків та римлян, їй можна вірити на всі сто відсотків. Багато людей, названих в Біблії, зустрічаються за її межами, включаючи Валаама, Голіата, Навуходоносора, Єзекію, Кіра, Пилата, Клавдія і навіть місцевого чиновника Галліона. У цьому значенні ніяка інша «святина» книга навіть стояти поруч з Біблією не може. Хіба

можна уявити собі який-небудь інший «релігійний текст», який би писали 40 авторів з різних верств суспільства і часів протягом 1500 років, маючи однакову теологічну позицію?

Сучасна еліта говорить про протистояння віри і науки. Насправді віра є в кожній людині. Для того, щоб займатися наукою, необхідна віра: віра

у висновок, віра в логіку і віра в надійний доступ людського розуму до зовнішньої реальності. Ви повинні вірити в те, що факти – це факти. Віра в те, що матерія і життя виникли самі собою, – це сліпа віра у величезне чудо.

Та, як засвідчує археологія, Біблія гідна нашої довіри.

Християни - не адепти секти «свідків Нехуштана»

Бог іноді бере матеріальні предмети і діє через них, являючи Свою силу і творячи через них чуда й ознаки.

Так сталося і у випадку з мідним змієм – Нехуштаном (2 Цар. 18:4, перекладається як «мідяк»). Народ Ізраїлю, перебуваючи в пустині, почав нарікати на Бога. Це було ознакою втрати довіри Богові, і за цим послідував Божий суд: багато отруйних зміїв почали кусати людей і вбивати їх. Тоді народ покаявся у своєму невірстві і почав просити Мойсея, щоб той помолвився, аби Господь забрав цих зміїв. І помолвився, аби Господь забрав цих зміїв. І помолвився, аби Господь забрав цих зміїв. І помолвився, аби Господь забрав цих зміїв.

станеться, – кожен покусаний, як поглане на нього, то буде жити» (3 М. 21:8). Бог діяв через цього мідного змія певний час, і люди, вжалені отруйною змією, які з вірою дивилися на мідного змія, залишалися живими.

Але помилка ізраїльтян полягала в тому, що вони почали сприймати самого Нехуштана, або мідного змія, як щось цінне, навіть як божество. Так виник культ поклонників Нехуштана, і народ Ізраїлю протягом 700 років поклонявся мідному змієві і кадив йому, поки цар Єзекія не знищив цього ідола. Бог вчить нас через ці приклади не повторювати помилок ізраїльтян. «Усе це трапилось з ними, як приклади, а написане нам на науку, бо за нашого часу кінець віку прийшов» (1 Кор. 10:11). Бог використовував мідного змія

певний час, але це не означає, що змієві потрібно поклонятися, служити і кадити йому, як і будь-яким іншим речам чи людям, яких вживав Бог.

Проблема в тому, що християнство наповнене кумирами та ідолами. Серед них і матеріальні речі, і люди, яких особливо «вшановують».

Втрачається найголовніший принцип, якого вимагає дотримуватися Бог, – принцип про те, що вся слава належить тільки Богові, а не предмету чи людині, через які Бог вирішив явити Свою силу.

Церква і віруючі не повинні робити помилок, які робили ізраїльтяни, і поклонятися або служити предметам, через які певним чином діяв Бог, щоб не стати ідолопоклонниками і не впасти в гріх, за який прийде Божий суд.

Диявол зацікавлений в тому, щоб Церква Христа перебувала в гріху, і один із способів ввести її в гріх – поклоніння і шанування так званих «святих». Бог дав нам за приклад ізраїльтян, тож навчитися на цьому прикладі і не ставати ідолопоклонниками.

Микола КАРПІВ.

ЩОНЕДІЛІ о 17.30

Церква християн віри євангельської, м. Прага

ul. Modřanská 118, Praha 4 - Braník, 14700

<http://fb.com/chverp/>

Тел.: +420776509727, +420773456214

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viru.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ – о 9, 12 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.30 — «Жива надія»

ЩОСУБОТИ

о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ

о 19.40 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилі «Промінь» —

передача для дітей «Стежинка»

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон: № 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

ЩОНЕДІЛІ о 8:00 та о 15:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. В. Великого, 4 Чекаємо вас!

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viru.ua>

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсюрбанк»,
МФО 300023, код 20559726

ВІРУЮ

№ 3 (218)
березень 2017 р.

Виходить щомісяця

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.